

22 mai – 28 mai

Semnul legământului

Textul de memorat: „Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat.” (Exodul 31:16)

Sabatul zilei a șaptea este ca un ceas cu pendul care sună și ne întoarce cu o regularitate neabătută la temelia a tot ceea ce suntem sau am putea fi. Suntem atât de ocupați să alergăm înapoi și încolo, să cheltuim bani, să câștigăm bani, să mergem într-o parte și în alta, peste tot, când, la un moment dat, auzim bătaia pendulului: este Sabatul care sosește și ne reatașează de temelia noastră, fiind punctul de plecare a tot ceea ce urmează după el. Cu o regularitate neîntreruptă și fără nicio excepție, Sabatul pătrunde în tăcere dincolo de orizont și în fiecare colțișor al vieții noastre. El ne reamintește că fiecare frântură din noi Îi aparține Făcătorului nostru, Aceluia care ne-a așezat aici, care „la început” a creat cerurile și pământul - un act care rămâne fundamentul de necontestat al oricărui crez creștin și al cărui semn incontestabil, discret și imuabil este Sabatul zilei a șaptea.

Săptămâna aceasta vom analiza acest semn în contextul legământului de la Sinai.

Studiul pe scurt: Unde își are Sabatul originile? Ce dovezi avem că Sabatul a existat înainte de Sinai? Ce face ca Sabatul să fie un semn al legământului atât de potrivit?

Duminică, 23 mai – Originile

Cât de des auzim sintagma: „vechiul Sabat evreiesc”! Și totuși, Scriptura este clară cu privire la faptul că Sabatul a existat cu mult înainte de poporul evreu. Originile lui se regăsesc în chiar săptămâna Creațiunii.

1. Unde sunt stabilite originile Sabatului, clar și fără nicio umbră de ambiguitate, în versetele de mai jos? Geneza 2:2,3; Exodul 20:11

Deși Exodul 2:2,3 nu identifică „ziua a șaptea” cu Sabatul (identificarea se face pentru prima dată în Exodul 16:26,29), acesta este foarte clar sugerat în expresia „S-a odihnit în ziua a șaptea” (Geneza 2:2). Verbul „S-a odihnit” (în ebraică *shabbat*) este legat de substantivul Sabat (în ebraică *shabbat*). „Termenul *Sabat* nu este folosit [în Geneza 2:2,3], dar este cert faptul că autorul a intenționat să afirme că Dumnezeu a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea a Sabatului.” - G.F. Waterman, *The Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible*, vol. 5, p. 183. În mod evident, Geneza 2:2,3 ne învață despre originea și despre instituirea Sabatului ca zi de binecuvântare pentru toată omenirea.

În Marcu 2:27, Isus spune că Sabatul a fost făcut literalmente pentru „om”, implicând omenirea în ansamblu, nu pentru evrei în mod exclusiv.

2. De ce S-ar fi odihnit Dumnezeu în ziua a șaptea? Avea El nevoie? Ce alt scop ar fi putut avea odihna Lui?

Deși unii comentatori au sugerat că Dumnezeu avea nevoie de odihnă fizică după lucrarea Creațiunii, adevăratul scop al odihnei Lui a fost acela de a oferi un exemplu divin pentru omenire. Și oamenii trebuie să lucreze șase zile și apoi să se odihnească, în Sabatul zilei a șaptea. Teologul Karl Barth a sugerat că odihna lui Dumnezeu de la sfârșitul Creațiunii a fost o parte a „legământului de har” în care omenirea a fost invitată „să se odihnească împreună cu El, să participe la odihna [lui Dumnezeu].” - *Church Dogmatics*, vol. 3, part. 1, p. 98.

În dragostea Lui, Dumnezeu i-a chemat pe bărbat și pe femeie, a doua zi după ce i-a creat, ca să aibă părtașie în odihnă, să pună bazele unei comuniuni intime cu El, Cel după al cărui chip fuseseră făcuți. Acea comuniune trebuia să dureze veșnic. De la căderea omului, ea a devenit punctul culminant al săptămânii, în relația omului cu Mântuitorul lui.

Dacă cineva te-ar întreba cum a ajutat păzirea Sabatului relația ta cu Domnul, ce i-ai răspunde?

Luni, 24 mai – Sabatul înainte de Sinai

„Și Moise le-a zis: «Domnul a poruncit așa. Măine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert și păstrați până a doua zi dimineața tot ce va rămâne!» (Exodul 16:23).

Citește în Exodul 16 relatarea despre mana care le-a fost oferită copiilor lui Israel în pustie, înainte de Sinai. Observă ce ne descoperă raportul biblic:

1. În fiecare zi putea fi folosită o porție obișnuită de mană, dar în ziua a șasea israeliții trebuiau să strângă o porție dublă.
2. În Sabat nu cădea mană deloc.
3. Porția în plus necesară pentru Sabat era păstrată din ziua a șasea fără să se strice, în timp ce în oricare altă zi mana nu ținea până a doua zi.

3. Ce ne descoperă această relatare în legătură cu sfințenia Sabatului înainte de darea Legii la Sinai? (Vezi Exodul 16:23-28.)

„De fapt, identificarea Sabatului cu ziua a șaptea, declarația că Domnul le-a dat Sabatul israeliților și mențiunea că, la porunca lui Dumnezeu, poporul s-a odihnit în ziua a șaptea, toate arată negreșit spre instituirea primordială a Sabatului [la Creațiune].” - G. F. Waterman, *The Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible*, vol. 5, p. 184.

4. În Exodul 16 se spune despre Sabat mult mai mult decât pare la prima vedere. Iată ce ne învață acest pasaj:

1. Care este ziua pregătirii pentru Sabat
2. A câta zi a săptămânii este Sabatul
3. Care este originea Sabatului
4. Ce fel de zi ar trebui să fie Sabatul
5. Este Sabatul o zi de post?
6. Este Sabatul un test al loialității față de Dumnezeu?

Cum se potrivește înțelegerea ta despre Sabat cu ceea ce se spune despre el în Exodul 16?

Marti, 25 mai – Semnul legământului

„Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Aceasta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic, căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat” (Exodul 31:16,16).

De patru ori Sabatul este descris în Biblie ca fiind un „semn” (Exodul 31:13,17; Ezechiel 20:12,20). Un „semn” nu este un „simbol” în sensul în care un lucru în mod natural reprezintă sau evocă altceva pentru că au însușiri asemănătoare (de exemplu, simbolul pumnului exprimă deseori tărie sau putere). În Biblie, Sabatul ca „semn” a funcționat ca un indicator exterior sau ca o condiție menită să transmită un mesaj distinctiv. Nimic din semnul în sine nu îl lega în mod anume de legământ. Sabatul era un semn al legământului „între Mine și voi, și urmașii voștri” (Exodul 31:13) doar pentru că Dumnezeu a spus așa.

5. De ce a folosit Domnul Sabatul ca semn al legământului? Ce face ca Sabatul să fie un simbol atât de potrivit al relației mântuitoare dintre om și Dumnezeu? Ținând cont că un aspect esențial al

legământului este acela că suntem mântuiți prin har și că faptele nu ne pot mântui, ce anume face ca Sabatul să fie un simbol atât de potrivit pentru relația aceasta? (Vezi Geneza 2:3; Evrei 4:1-4.)

Un aspect relevant al rolului Sabatului de semn al legământului de har este acela că, timp de secole, evreii au considerat Sabatul ca un semn al răscumpărării mesianice. Ei au văzut în Sabat o pregustare a mântuirii oferite prin Mesia. Deoarece noi credem că răscumpărarea se realizează doar prin har și că legământul este un legământ al harului, legătura dintre Sabat, răscumpărare și legământ este clară (vezi Deuteronomul 5:13-15). Astfel, contrar opiniei comune, Sabatul este un semn al harului salvator, și nu al mântuirii prin fapte.

Ce înseamnă pentru tine să te „odihnești” în Sabat? Ce faci diferit în ziua aceasta astfel ca Sabatul să fie un „semn”? Dacă cineva care te cunoaște ar privi la viața ta, ar putea să vadă că Sabatul este cu adevărat o zi specială pentru tine?

Miercuri, 26 mai – Un semn al sfințirii

„Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: «Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc»” (Exodul 31:13).

Un pasaj care vorbește foarte mult despre Sabat este cel din Exodul 31:12-17, care urmează după cel în care Domnul dă îndrumările cu privire la zidirea sanctuarului și la instituirea serviciilor acestuia (Exodul 25:1-31:11).

Conceptul de Sabat ca „semn” - un semn vizibil, exterior și *veșnic* între Dumnezeu și poporul Lui - este exprimat aici pentru prima dată în felul acesta. Textul în sine conține unele noțiuni interesante, pe care merită să le analizăm. Sunt două idei în acest pasaj:

1. Sabatul ca *semn al cunoașterii*;
2. Sabatul ca *semn al sfințirii*.

Să analizăm aspectul semnului legat de cunoaștere. Înțelegerea ebraică a cunoașterii includea aspectul intelectual, pe cel relațional și pe cel emoțional. „A cunoaște” nu înseamnă doar a ști un lucru, îndeosebi când este implicată o persoană. De asemenea, verbul acesta mai înseamnă și a avea o relație plină de sens cu cel cunoscut. Astfel, „a-L cunoaște pe Domnul” însemna să fii în relația potrivită cu El, adică „să-L slujești” (1 Cronici 28:9), „să te temi de El” (Isaia 11:2), „să-L crezi” (Isaia 43:10), „să te încrezi în El” , „să-L cauți” (Psalmii 9:10) și „să chemi Numele Lui” (Ieremia 10:25).

6. În ce fel versetele din paragraful de mai sus ne ajută să înțelegem ce înseamnă să-L „cunoaștem” pe Domnul?

În plus, Sabatul este și un semn al sfințirii. El înseamnă că Domnul Își „sfințește” poporul (compară cu Leviticul 20:8), adică îl face să fie sfânt (Deuteronomul 7:6).

Procesul sfințirii este lucrarea dragostei lui Dumnezeu la fel de mult cum este lucrarea Lui de mântuire și de răscumpărare. Atât neprihănirea, cât și sfințirea sunt lucrările lui Dumnezeu. „Eu sunt Domnul care vă sfințesc” (Leviticul 20:8). Astfel, Sabatul este un semn care ne ajută să-L cunoaștem pe Dumnezeu ca Acela care sfințește. „Sabatul dat lumii este un semn că Dumnezeu este Creator și că El l-a sfințit.” - Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 6, p. 350.

Gândește-te la ziua de Sabat și la procesul sfințirii, adică procesul prin care devenim sfinți. Ce rol are păzirea Sabatului în acest proces? Cum poate folosi Domnul experiența noastră de păzire a Sabatului pentru a ne sfinți?

Joi, 27 mai – „Adu-ți aminte de ziua de odihnă”

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești” (Exodul 20:8).

Sabatul a fost și este un semn pentru ca oamenii „să-și aducă aminte”. Folosirea verbului „a aminti” / „a aduce aminte” poate scoate în evidență mai multe aspecte. În primul rând, pentru ca o persoană să-și amintească ceva trebuie să se uite în urmă, în trecut. În cazul acesta, Sabatul arată spre Creațiune, al cărei apogeu este instituția Sabatului ca zi săptămânală de odihnă și de comuniune specială cu Dumnezeu.

Porunca de a ne aduce aminte are implicații și pentru prezent. Noi trebuie nu doar să ne „aducem aminte” de Sabat (Exodul 20:8), ci și să-l „ținem” (Deuteronomul 5:12). Prin urmare, Sabatul are implicații foarte importante pentru noi, astăzi.

În final, faptul de a ne aduce aminte de Sabat ne îndreaptă și spre viitor. Cel care își aduce aminte să păzească Sabatul are un viitor promițător, valoros și plin de sens împreună cu Domnul Sabatului. El rămâne în relația legământului pentru că rămâne în Domnul. Când înțelegem legământul ca pe o relație între Dumnezeu și omenire, Sabatul, care ne poate ajuta foarte mult să întărim această relație, capătă o semnificație specială.

Într-adevăr, atunci când își aduce aminte de Creațiune și de Creator, poporul lui Dumnezeu își amintește și de intervențiile izbăvitoare ale lui Dumnezeu (vezi Deuteronomul 5:14, unde Sabatul este văzut ca un semn al eliberării din Egipt, un simbol al mântuirii supreme găsite în Dumnezeu). Creația și re-creația merg împreună. Cea dintâi o face posibilă pe cea din urmă. Sabatul este un semn care ne spune că Dumnezeu este Creatorul lumii și Realizatorul mântuirii noastre.

„Prin sfințirea Sabatului Său, noi trebuie să arătăm că suntem poporul Său. Cuvântul Său declară că Sabatul este un semn prin care va fi identificat poporul păzitor al poruncilor. [...] Aceia care păzesc Legea lui Dumnezeu vor fi una cu El în marea luptă care a început în cer între Satana și Dumnezeu.”
- Ellen G. White, *Solii alese, cartea 2, p. 160. Conform citatului, ce face ca Sabatul să fie un semn care ne deosebește ca popor păzitor al poruncilor lui Dumnezeu poate mai mult decât oricare dintre celelalte porunci?*

Vineri, 28 mai – Un gând de încheiere

Cele Zece Porunci definesc în mod cuprinzător și fundamental relația dintre Dumnezeu și om și relația dintre oameni. Porunca din centrul Decalogului este cea despre Sabat. Ea îl identifică pe Domnul Sabatului într-un mod cu totul deosebit și menționează sfera Lui de autoritate și de stăpânire. Observă următoarele două aspecte: (1) identitatea Divinității: Iehova (Domnul), care este Creatorul (Exodul 20:11; 31:17) și care deține, astfel, o poziție unică; (2) sfera Lui de stăpânire și de autoritate: „cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele” (Exodul 20:11, compară cu Exodul 31:17). Potrivit acestor două aspecte, porunca despre Sabat are caracteristicile tipice sigiliilor din documentele tratatelor din Orientul Apropiat antic.

„Sfințirea realizată de Duhul Sfânt subliniază diferența dintre cei care au sigiliul lui Dumnezeu și cei care țin o zi de odihnă falsă. Când va veni încercarea, se va arăta limpede care este semnul fiarei: Este respectarea duminicii.” - Ellen G. White, *The SDA Bible Commentary*, vol. 7, pp. 980-981.

Rezumat: Sabatul este un semn al legământului care ajunge până în vremea când planul de mântuire va fi împlinit. El arată înapoi spre Creațiune, iar ca semn al legământului harului arată spre re-creațiunea finală, când Dumnezeu va face toate lucrurile noi.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Matei 17-23

1. Completează textul: „Fiindcă nu se poate să ”
2. Cine îi certa pe cei doi orbi să tacă?
3. Completează textul: „Când a intrat în Ierusalim ”
4. Care sunt „cele mai însemnate lucruri din Lege”?

Evanghelizare, Secțiunea 14, subcapitolul „Lucrarea personală și sfătuirea înțeleaptă”

5. În ce condiții bisericile noastre vor avea acea vitalitate de care au nevoie de multă vreme?